

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrvm SS. Evdoxii, Romvli, Zenonis & Macarij. Ex eo quod est apud Mataphrasten Paſi verò sunt diuersis temporibus vt patet infra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

VWaltbertum , vt bonam possessionum
partem Deo & beato Bertino largire-

Tandem verò, post vitę curriculum in omni
institute fœliciter exactum , plenus operi-
bonis & Spiritu sancto, Nonis Septembris
hoc mundo migravit: corpore in monaste-
rio Sithin quod ipse in honorem beatissimæ
matris Dei & Principis Apostol. Petri con-
struxerat, ad sepulturam relicto. Ad eius tu-
mulum, multa Dominus orantibus beneficia
ligni dignatus est.

*Obdormit
fæciet S.
Bertinus.*

*Clarus mira-
culis post e-
bitum.*

MARTYRIV M SS. EUDOXII, ROMV-
lli, Zenonis & Macarij . Ex eo quod est apud
Metaphrasten Paſi verò sunt diuersis tempo-
ribus ut patet infra.

TRAIANVS Imperator cùm execranda ^{5. Septem.}
simulacrorum superstitione vehemēter
confictaretur , antè omnes per fas per
nefas milites suos Christianis initiatos sacris,
demonibus sacrificare cōgebat Erant illi (pre-
cipuum sanè totius exercitus , qui in Oriente ^{Vndecim} millia chris-
tianorum in
erat, robur) numero vndeclim admodum mil-
lia, qui ijs ipsis diebus inclytam de hoste victo-
niam Imperatori retulerant. Tyrannus nulla ^{exercitu} Traiani,
vel victoriae, vel communis boni habita ratio-
ne, fortes, adeò & multis trophæis illustres vi-
ros, exilio Melitenæ in Armenia damnauit: iu- ^{Damnat eos}
rans & obtestans per deos suos deasque, tetro ^{exilio.}
cunctos suppicio multostados , ni ad cultum
demoniorum supplices redirēt. At illi, quan-
quam animis & viribus coniuncti , Imperij

AAA

finis

C. Baronius
existimat
hos ihos ip-
sos esse 1000.
præstantiſi-
mos marty-
res, qui in

syluis mon-
tis Ararat,
in Armenia
sunt crucifixi
Tom. 2. An-
nal. anno
Domini 108
Romuli,
Præfecti pa-
latij egregia
virtus.

**Capite ple-
nitw, anno
Christi 108
Traiani
Imp. 9. teste
C. Baron.**
**Tom. 2. An-
nal.**

Imperij finibus vastitatem horrendam inferre
potuissent, Christianæ tamen disciplina ac
præcipue mansuetudinis meniores, ab omni
iniuria manus continuere: parati pro Christi
nomine necem potius gloriosam excipere,
quam hostibus suis cladem omnino aliquam
inferre.

Romulus autem aulæ Imperatorie tunc
positus, tam insigni iniuria contumeliaq; Chi-
stianis illata vehemēter cōmotus, intrepide
plum Imperatorem sceleris redarguit, tyrani-
disq; ni protin⁹ iniquo exilio mulctatos Chri-
stianos, cum honore in pristinum militię & di-
gnitatis gradum reuocaret. Ille autem Romuli
audacia sanè exasperatus, post maledicta sacri-
lego ore in eum congesta, mortem illi mina-
batur, ni protinus supplici corpore & mente
tantæ audaciæ veniam peteret. At Romulus,
despectis Tyrantii maledictis, ac morte con-
tempta, mox probris deos insectans, Christum
mirifico præconio extulit: eumque solum &
verum Deum confessus est. Tum verò magis
irritatus Imperator, Christi cōfessorem exten-
di & virgis cædi iussit. Is verò magno & inui-
cto animo plegas accipiens, Traiano insulta-
bat: maximo se beneficio affici exclamās, quod
rubor ille sanguis, qui ex corpore vndique de-
fluebat, cōtractas ex nidore simulacrum for-
des ablueret. Non tulit hæc Traianus, sed
maiori ira percitus, celerem ei morem,
capitis abscissione per carnificem intulit.
Atque ille quidem lætabuntus martyrij stu-
dium ingressus, glorioſo triumpho palam
accepit.

Inde

&c.

Inde post multum temporis Diocletianus,
occupato per tyrannidem Imperio, crebris e-
statis statuit omnes vel suæ impietatis facere
participes, vel horrendis supplicijs in Christi
de constantes internecione delere. Christiani
iaque tam sœua & immani prorsus illius i-
ra exterriti, in solitudines & ferarum habita-
cula fugiebant: satius esse statuentes cum feris
bellis in speluncis, quam cum hominibus,
quam bellua crudelioribus, in ædibus splen-
didis ac tectis magnificis degere. Eo a verò a Anno for-
tempore, Eudoxius aut Marianus, (vtrumque ^{san Maxi-}
^{miani &}
^{Diocletiani}
^{Impp. 19.}
^{quo iuxta}
^{Baron. Tom.}
^{2. Annal.})
enim ei nomen erat proprium) vir non mino-
re pietate quam generis dignitate clarus,
Christianæ religionis, apud Melitenæ Præsi-
dem accusatus est: qui Præses lucri, quod ex
præda adeò opulenta haud dubiè sperabat, a-
vidus, missi confessim milite, eum adduci ^{seuain Me-}
præcepit. Fuerat autem Eudoxius anteà Pri-
litine Christi amator de aduentu
militum certior factus fuisset, ilicò mutata
veste, venientem ignotus exceptit hostem: quæ-
rensque ab eis quæ causa aduentus esset, re-
spondent illi, se à Præside missos Eudoxium ^{ratim viginti}
^{persecutio.}
^{Eudoxius}
^{insignis Chri-}
^{tianus, pri-}
^{mò Primice-}
^{rius, inde}
comes.
velle. Quibus ille optimè sperare iussis, conui-
tum protinus lautum instrui iussit. Deinde ^{Excipit ho-}
illis epulantibus, & vino hilariter indul-
gentibus, ac tandem promissum exigentibus, ^{fles suos lau-}
^{to coniuicio.}
vt eum ostenderet quem quærebant, ille con-
tinuo mira hilaritate perfusus; En, inquit, Eu-
doxius. Ego sum quem quæritis. Bono animo

estote: ego me vñà vobiscū Præsidi sistam. Hac voce illi sanè animis prostrati, cum admiratione responderunt: Nunquam eo nos scelere astringemus, vt eum, à quo tam insigni excepti fuimus conuiuio, prodamus. Absit à nobis tam immane scelus, vt pro hospitalitate tam male gratiam referamus.

*Basilissa vx-
ore eius.*

*Abit ad Pra-
fidem mar-
tyr.*

Illi, hæc dicentibus, Eudoxius martyrij triæ auditus, vxorem suam Basilissam, aut simuis Mandanem, (vtroque enim nomine appellabatur) ad se vocavit: eiisque cura vniuersæ familiæ cōmendata, dixit se ad desideratam diu martyrij gloriam pergere, quare orare atque obsecrare, vt decepsum suum non lachrymis, sed omni potius lætitia prosequeretur. His supremis mandatis vxori traditis, rectâ ad Præfadem contendit: qui egregia animi alacritate venientem vultu pariter hilari excepit, monuitque protinus, vt Ioui magno deo ex Imperatorum edicto sacrificium offerret. Ad quæ Eudoxius ita respondit, vt intelligere posset Præses, illum ad quævis potius supplicia sustinenda, quam ad tantum scelus patrandum præratum esse.

Interim Præses cogitabundus aliquando subsistens, toruo tandem & feroci intuitu ad circunstantē ait militem. Quicunq; ex vobis iussa regia sequi detrectat, protinus se insignibus exuat dignitatis. Hæc illo dicente, Eudoxius illico ornamentis se spolians, ea in faciem proiecit Præfidis, suoque exemplo cæteros, vt idem ficerent, Christianos hortatus est. Nemora. Mille admodum centum & quatuor pri alacritate exemplum eius sequuti, milia

*Eudoxius
proiecit in
faciem Prae-
fidis dignita-
tis sue orna-
menta.*

Insignia Præsidis antè pedes proiecerunt. *Idem faciūt
Istam. Hac
admirā-
nos scelere
gni excepti
in nobis tam
e tam mala
artyrij...
aut sim
ine appell
niuersit
eratam diu
orare atque
lachrymis,
ur. His su
tā ad Präsi
alacritate
epit, mo
o ex Impe
Ad qu
gere posse
policia susti
andum pa
liquamdiu
intuitus d
q; ex vobis
se insigni
te, Eudo
a in faciem
cateros, vt
s est. Nec
uatuor p
ci, milita
na*

*1104. Chri
teritus, rem ad Diocletianum detulit: qui in stiani milē
mores tantæ audaciæ acri vindicta animad- ses.*

seri præcepit: reliquorum verò sententiam
ad Senatum reiecit. Hac accepta potestate, Præ
ses inuictum Christi athletam varia suppli
ciorum genera antè oculos posita contemnen
tem, loris verberari crudeliter iussit: indè in
cæreré abripi, & membratim torqueri. Ad
*Verberatur
loru & dirè
torquetur S.
martyr.*

globis conterit, articulosque suo loco dimo
uit: sed nequaquam erectam inuicti martyris
virtutem deiecit. Stabat ille, oculis perpetuò
id cælum sublatis, sanctissimum Christi nu
men inuocans, vt quicunque eius post mortem *Nota has S.
martyr*
imploraret patrocinium, beneficia diuina a- *preces.*

bundè cōsequeretur. Hæc illo profusis lachry
mis orante, charissima coniunx dulcissimis sti
pata prolibus aduenit: quam ille intuitus
Nostri, inquit, chara coniunx, quæ tibi suprema
discens mandata dederim. Nil tē hæc tormen
*Venit ad eñ
ta nostra conturbent, sed potius gaudio affi
cient. Age & fossam in loco Amimna huic
coniunx sti
pata proli
bus.*

meo corpori ad sepulturam præpara. Vix hæc
effatus, conspicatus est Zenonem, intima sibi
familiaritate coniunctum, ingenti lachryma
rum imbre morte illius deplorantem. Cui il
le: Tu quidem, inquit, chare Zeno nostram de
fies separationem, sed Deus, sat scio, nequa
quam nos separari permittet; quos idem amor
eademque fides præclarè coniunxit. His zeno
inflammatus, in medium prosiliit, seque, cun
Aaa 3 Etis

Egregia vir-
tus Zenonis.

Zeno decol-
latur.

Item Eudo-
xius.

Elius vxor
excipit san-
guinem è
collo pro-
fuentem.

Maccario cō-
lī sita &
nūcīrum.
et ecī Barom.
i. Nutat. a.i
M. iyrat.
Roman.

Etis stupentibus, eiusdem gloriae pro Christi nomine consortem fieri velle protestatus est. Hæc voce libera clamantem lictores iussu Tyranni comprehendunt, & dictum factum capitatis suppicio afficiunt. Eum protinus Eudoxius, amici gloriae congratulans, est sequens, eandemque coronam eodem certamine electus.

Porro coniunx eius quæ spectaculo intererat, vt vidiit maritum martyrio coronatum, animo virili accurrit, eiusque sanguinem collo profuentem lanæ vellere excepit; ac truncum cum capite corpus colligens honorificè sepeliuit. Vnde mox à Traiano accessa, pari constantia ac virtute adfuit; & deos defaque, minitante nequicquam Tyranno, ludibrio habens, ad glorioam mortem inferendam diu multumque eum prouocauit. Sed recusauit Tyrannus virilis animi foeminae eam cōferre gloriam, qua suo nomini ignominiam inuri cernebat.

Vix septem à glorioso martyris certamine dies transferant, cum in somnis contingaparens iuberet, vt Macarium familiarem suæ amicum ad prætorium mittat. Ea verò Maccario visionem retulit, ita ille prompto animo ad martyrij contendit gloriam: seque in prætorio intrepide sistens, Præfidi Christianam religionem professus est. Prætes autem andiens cum Eudoxij discipulum, omni tpe victoriz abiecta, certamen nullum tentare prælumpfit sed capitis eum tententia damnavit: quem ille letabundus exceptit. Ex horum militum numero, qui Melitenæ in Armenia coronati sum-

qui

II, &c.

VI. SEPTEMBER.

731

pro Christi
testatus est.
es iussu Ty-
tum capi-
inus Eudo-
st sequuntur,
mine est
culo in-
coronatum,
anguinem
xcipit; ac
ens honori-
no accersi-
& deos de-
nno, ludi-
m inferen-
it. Sed re-
minz eam
gnominiam
s certami-
roningi ap-
rem suū &
ero ut Ma-
pro animo
que in præ-
tianam re-
m andiens
e victoriz
raetumpis
t: quem il-
lum n-
onati sum
qu-

cauor sacra corpora delata Constantinopo-
lin, reperta sunt temporibus Iustiniani im-
peratoris; quorum beneficio idem Imp. leth-
al morbo curatus est. Rem gestam perpetuis di-
gam monumentis conscripsit Procopius Lib.
deedif. Iustiniani Imperatoris.

VITA S. ELEV THERII, ABBATIS: Vide Notāt.
Ex ea quae est per Gregorium Papam. Lib. 3. c. Baron. in
Dialog. cap. 33. cuius & temporibus claruit. Martyrol.
Roman.

E L V T H E R I V S pater monasterij beati
Euangelistæ Marci, quod in Spolitanæ
vrbis Pomœrijs situm est, diu mecum hac
in urbe in meo monasterio conuersatus, ibiq;
defunctus est. Quem discipuli eius mortuum
plorando suscitasse referebant. Vir autem tan-
ta simplicitatis erat & compunctionis, ut du-
bitum non esset, quod illæ lachrymæ ex ea hu-
mili simpliciique mente editæ, apud Omnipo-
tentem Deum multa obtinere potuissent. Hu-
ius ergo aliquid narrabo miraculum, quod
inquisitus mihi simpliciter & ipse fateba-
tur.

Quadam die dum iter carperet, facto vespe-
recum hospitium deesset, ad quoddam virgi-
num deuenit monasterium, in quo parvulus dæmonio ve-
ridicatur. Puer quidā
grauiiter à
dæmonio ve-
ridicatur.

ferè torquebatur. Eum itaq; puerum sanctimo-
niales fœminæ ea nocte venerando seni detu-
lerunt; cuius innocentia dubio procul & pre-
cib; illa nocte sœu dæmon repressus est. Manè
facto, ut sanctæ virgines à pio seni intellexe-
rūt, nihil ea nocte puerū ab hoste mali passum,

6. Septē.

Eleutherius
mortuum
excitat.

A 2 a 4

CVM